

विशेषेणेति युग्मं सर्वेषां प्राणिनां पुरुषाणां वापांच भौतिकत्वे प्रत्यक्षेऽपि विशेषकरणं इदं पवित्रमिदमपवित्रमिति व्यवस्थापनं लोकधर्मे शास्त्रीयधर्मे च निमित्ते सत्कृतं पशुपामरं पडितानां यथा पुनर्विहिते नैते एकत्वं प्राकृतं गच्छेयुरिति शास्त्रेण धर्मनियमः कृत इत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥ अत्र शंक्ते अध्रुव इति लोकस्य धर्मस्य च कार्यकारणभावात् कार्यस्याध्रुवत्वं कारणस्य ध्रुवत्वं च न युक्तं तंतुनाशमंतरेण पटनाशायोगादित्यर्थः उत्तरमाह कालः संकल्पः निष्कामधर्म एव ध्रुवस्तत्फलं न तु सकाम इत्यर्थः ॥ १३ ॥ सर्वेषामिति धर्मसंयुक्तः संकल्प एव शेषः शिष्यतेनान्यः सच कथमुद्देश्यतीत्यत्राह स्वयंगुरुरिति धर्मबलात् स्वयमेव च स

विशेषेण च वक्ष्यामि चातुर्वर्ण्यस्य लिङ्गतः ॥ पंचभूतशरीराणां सर्वेषां सदृशात्मनाम् ॥ ११ ॥ लोकधर्मे च धर्मे च विशेषकरणं कृतं ॥ यथैकत्वं पुनर्याति प्राणिनस्तत्र विस्तरः ॥ १२ ॥ अध्रुवो हि कथं लोकः स्मृतो धर्मः कथं ध्रुवः ॥ यत्र कालो ध्रुवस्तातत्र धर्मः सनातनः ॥ १३ ॥ सर्वेषां तुल्यदेहानां सर्वेषां सदृशात्मनां ॥ कालो धर्मेण संयुक्तः शेष एव स्वयंगुरुः ॥ १४ ॥ एवं सति न दोषोऽस्ति भूतानां धर्मसेवने ॥ तिर्यग्योनावपिसतां लोक एवमतो गुरुः ॥ १५ ॥ इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्वणि आनुशास० दानधर्मधर्मप्रशंसायां पंचषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६५ ॥ ॥ ७३ ॥ वैशंपायन उवाच शरत्लपगतं भीष्मपांडवौथ कुरुद्वहः ॥ युधिष्ठिरो हितं प्रेप्सुः पृच्छत्कल्मषापहं ॥ १ ॥ युधिष्ठिर उवाच किं श्रेयः पुरुषस्येह किं कुर्वन्सुखमेधते ॥ विपाप्मा स भवेत्केन किं वा कल्मषनाशनं ॥ २ ॥ वैशंपायन उवाच तस्मै शुश्रूषमाणाय भूयः शांतनवस्तदा ॥ देवं वंशं यथान्यायमाचष्ट पुरुषर्षभ ॥ ३ ॥ भीष्म उवाच अयं देवतवंशो वै ऋषिवंशसमन्वितः ॥ त्रिसंध्यं पठितः पुत्रकल्मषापहरः परः ॥ ४ ॥ यद्वा कुरुते पापमिन्द्रियैः पुरुषश्चरन् ॥ बुद्धिपूर्वमबुद्धिर्वारात्रौ यच्चापि संध्ययोः ॥ ५ ॥ मुच्यते सर्वपापेभ्यः कीर्तयन् वै शुचिः सदा ॥ नांधोनवधिरः काले कुरुते स्वस्तिमान्सदा ॥ ६ ॥ तिर्यग्योनिं न गच्छेच्च न रकं संकराणि च ॥ न च दुःखभयंतस्य मरणे स न मुह्यति ॥ ७ ॥ देवासुरगुरुर्देवः सर्वभूतनमस्कृतः ॥ अचिंत्यो थाप्य निर्देश्यः सर्वप्राणोत्थ योनिजः ॥ ८ ॥ पितामहो जगन्नाथः सावित्री ब्रह्मणः सती ॥ वेदभूरथ कर्ता च विष्णुर्नारायणः प्रभुः ॥ ९ ॥ उमापतिर्विरूपाक्षः स्कंदः सेनापतिस्तथा ॥ विशाखोद्भुतभुग्वायुश्चंद्रसूर्यौ प्रभाकरौ ॥ १० ॥

उदेति न शिक्षयेदित्यर्थः ॥ १४ ॥ एवमिति यदा भूतानां प्राक्कर्मैव तत्र तत्र सुखदुःखसाधने प्रवर्तकं अतो धर्मसेवने कर्मफलभोगे असमंजसेऽपि भूतानां दोषो नास्ति यतः तिर्यग्योनावपिसतां विद्यमानानां भूतानां सदसत्पदतौ पूर्वकर्मानुसाराल्लोक एव गुरुर्दृष्टः विधिनियंत्रितो लोकदृष्टांते नैव साधुन्यसाधुनिवाकर्मणि प्रवर्तते इत्यर्थः ॥ १५ ॥ इति अनुशासनपर्वणि नैलकंठीये भारतभाष्ये पंचषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६५ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ शरत्लपगतमित्यध्यायद्वयं स्पष्टार्थं ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥